

УДК 341.221.3

ПАВЛІЧЕНКО В. М.,**Третій секретар Постійного представництва України при ООН**

ПРОЦЕС ДЕКОЛОНІЗАЦІЇ У ХХІ СТОЛІТТІ

Анотація. Після завершення Другої світової війни колонії, підмандатні та залежні території отримали можливість стати незалежними державами. У статті досліджується перебіг процесу деколонізації, починаючи з періоду існування Ліги Націй та його успадкування Організацією Об'єднаних Націй. Автор розглядає питання завершеності цього процесу та необхідності його продовження у ХХІ столітті. Крім того, у статті проведено аналіз статусу Заморських територій Сполученого Королівства Великої Британії і Північної Ірландії та перспективи їх подальшої деколонізації.

Ключові слова: деколонізація, Статут Ліги Націй, Статут ООН, Спеціальний комітет з деколонізації ООН, несамоглядні території, Заморські території Сполученого Королівства Великої Британії та Північної Ірландії.

Постановка проблеми. Станом на сьогодні у світі існує 193 визнані незалежні держави, серед яких 48% були утворені шляхом деколонізації, що тривала протягом ХХ століття. Однак, чи можна вважати цей процес завершеним у ХХІ ст.? Чи варто його продовжувати далі після того, як основні колонізовані народи самовизначилися? Відповіді на ці запитання цілком виправдано претендують на безмежні дискусії у форматі «за та проти».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню процесу деколонізації присвячено велику кількість наукової літератури. Зокрема, варто зазначити праці П. Сулло [1], Н. Т. Саїто [2], М. Мушкат [3], Дж. Фіш [4] та інших. Проте наразі зазначена тема не є вичерпаною та потребує додаткового дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. З метою проведення детального аналізу процесу деколонізації у ХХІ ст. насамперед необхідно дати чітке визначення понять колоніалізму та деколонізації. У словнику «Marriam-Webster» поняття колоніалізму визначене як контроль однієї держави над залежною територією чи людьми [5], а «Oxford Dictionaries» указує, що колоніалізм є політикою чи практикою набуття повного або часткового політичного контролю над іншою країною шляхом її окупації поселенцями та економічної експлуатації [6]. На думку автора, найчіткіше визначення колоніалізму наведене в Універсальному словнику-енциклопедії (УСЕ) і найкраще відповідає самій суті цього явища.

Колоніалізм – процес опанування слабше розвинутих територій та утримання їх у стані залежності розвинутими державами [7].

Історично зазначений процес розпочався в Епоху Великих географічних відкриттів у XV столітті і тривав до XX століття. Це дозволило ряду сильних держав світу (Великій Британії, Іспанії, Франції, Португалії, Італії, Бельгії, Німеччині та іншим) заволодіти слабшими народами і їх територіями.

Оминаючи увесь перебіг колонізації, переходимо до процесу **деколонізації**. Наприклад, за тлумаченням словника «Black's Law Dictionary», це означає процес, яким колоніальна держава позбавляє себе суверенітету над колонією (чи то територія, протекторат або підопічна територія) таким чином, щоб надати колонії статус автономії, яка у підсумку отримує незалежність [8].

Отже, такий, начебто, звичний стан речей, а саме, володіння імперіями половиною територій світу, намагалася виправити Ліга Націй, яка дозволила створення спеціальних адміністрацій у колишніх колоніях (Німеччини та Оттоманської імперії). Таким чином, ці території було виведено з-під суверенітету держав, що зазнали поразки у Першій світовій війні, та довірено під управління (не анексовано) сторін переможців від імені Ліги Націй згідно зі статтею 22 Статуту Ліги Націй [9]. Цим була створена так звана мандатна система, коли країни передавалися під «мандат» іншої держави. Мандати було поділено на три типи:

Тип А: території, незалежне існування яких визнавалося практично ймовірним за короткий час з огляду на високий рівень розвитку місцевого населення та управління. Тому обов'язком мандатної держави було надання допомоги та порад в урядових процедурах для отримання жителями території якнайшвидшої незалежності. Зазначений тип було встановлено на територіях, які попередньо належали Оттоманській імперії: Ірак і Палестина (Велика Британія), Сирія та Ліван (Франція).

Тип Б: території, де існувала потреба у створенні місцевих адміністрацій. У цьому зв'язку обов'язком мандатної держави було гарантування свободи віросповідання, громадського порядку та моральності шляхом запобігання таким жакливим практикам, як торгівля рабами, зброєю і наркотиками. Зазначений тип було встановлено у колишніх колоніях Німеччини: Центральній та Південно-Східній Африці.

Тип В: відсталі території у густо населених зонах з незначними природними ресурсами, які повинні були перебувати під управлінням мандатних держав як невіддільна частина їх власних територій, але з урахуванням необхідності захисту інтересів корінного населення. Зазначений тип було встановлено у Південно-Західній Африці (мандат Союзу Південної Африки), Науру (об'єднаний мандат Великої Британії, Австралії та Нової Зеландії), Архіпелагу Самоа (мандат Нової Зеландії) та у певній низці островів Тихоокеанського регіону (мандати Австралії та Японії).

Загалом можна дійти висновку, що типи Б і В надалі містили усі характеристики колоніалізму.

Після Другої світової війни процес деколонізації перейшов у відповідальність Організації Об'єднаних Націй, яка, закріпивши «принцип

рівноправності і самовизначення народів», намагається надати можливість колоніальним народам самостійно управляти своєю територією, політикою, зовнішніми зносинами та економікою.

Для заміни попередньої мандатної системи Ліги Націй у Статуті ООН [10] було визначено необхідність створення Ради з Опіки ООН.

Статтею 77 Статуту ООН було встановлено три форми опіки:

1) Території, які перебували під мандатами держав відповідно до типів Б і А, визначених Лігою Націй.

2) Території, відділені від ворожих держав після Другої світової війни, (Сомалі, яка потім стала підопічною територією Італії).

3) Території, які були добровільно передані до опікунської системи державами, відповідальними за їх управління.

Офіційно процес опікунства та робота Ради з опіки завершилися у 1994 році, коли остання підопічна територія (Палау) отримала незалежність.

Цікавим є той факт, що у рамках ООН також відбувався паралельний процес боротьби з колоніалізмом. Особливо це було відображено у резолюції ГА ООН 1514 (XV) від 14 грудня 1960 року щодо Декларації про надання незалежності колоніальним країнам та народам (далі – Декларація) [11].

Отже, у 1961 році Генеральною Асамблеєю (A/RES/1654(XVI)) створюється Спеціальний комітет з деколонізації ООН або т. зв. «С 24» для забезпечення моніторингу за процесом імплементації Декларації, а 1963 року на 18-й сесії Генеральної Асамблеї цей орган представив свою першу доповідь (A/5446/Rev.1), що містила список 64-х територій, на які розповсюджувала свою дію Декларація [12]. У 2017 році у списку вищезазначеного Комітету залишилося лише 17 несамоврядних територій [13], а 2011–2020 роки було оголошено Третьою міжнародною декадою викорінювання колоніалізму.

Полишаючи позаду практику деколонізації попереднього століття, спробуємо проаналізувати сучасний стан цього процесу. Серед колишніх імперій найбільшу увагу привертає країна, яка була одним з основних колонізаторів світу та надалі продовжує управляти т. зв. «колоніями», а саме, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії. Хоча на думку П. Сулло, процес деколонізації британських територій практично вважається завершеним [1, пункт 44].

Водночас Сполучене Королівство продовжує зберігати під своїм частковим керівництвом 10 із 17 вищезазначених територій, які перебувають під особливим наглядом Спеціального Комітету з деколонізації ООН та не набули незалежності за весь час його функціонування.

Чому ж указані території не були деколонізовані й надалі перебувають під «контролем» британської корони? Щоб знайти відповідь на це питання варто детально проаналізувати статус зазначених територій.

Заморські території Сполученого Королівства охоплюють 14 володінь: Ангілья, Бермудські острови, Британська антарктична територія, Британська територія в Індійському океані, Британські Віргінські острови, Кайманові острови, Фолклендські острови, Гібралтар, Монтсеррат, Піткern,

Острови Святої Єлени, Вознесіння та Трістан-да-Кунья, Південна Джорджія та Південні Сандвічеві острови, Акротірі і Декелія, Терк і Кайокс. Офіційно до 1 січня 1983 року у Королівстві превалював термін «колонії Королівства» [14, Section 1 (1)]. Згодом ці території було перейменовано на «Британські Залежні території» [15, Section 4 (1)], а після прийняття Закону «Про Британські Заморські території» у 2002 році, їх офіційною назвою вважається Британські Заморські території [16, Section 1 (1)].

Також важливо здійснити аналіз Заморських територій та спробувати їх охарактеризувати відповідно до основних характерних ознак держави. Отже, стаття 1 Монтевідейської конвенції про права та обов'язки держав 1933 року [17] визначає, що держава як суб'єкт міжнародного права має такі характерні ознаки:

- 1) постійне населення;
- 2) визначена територія;
- 3) уряд;
- 4) можливість вступати у відносини з іншими державами.

Чи наявні зазначені вище ознаки у Заморських територій?

Населення. Майже усі заморські території мають власне населення, окрім тих, що використовуються для розміщення британських військових сил (Акротірі і Декелія, Британська територія в Індійському океані). Особливою специфікою є їх громадянство, позаяк жодна заморська територія не має свого власного національного статусу. З 1983 року законодавство Великої Британії містило поняття громадянства британських Заморських територій, що передбачало надання преференційного режиму для населення територій [15, Section 11 (1)]. Але з 2002 року, прийнявши Закон «Про Британські Заморські території», Велика Британія автоматично поширює своє громадянство на населення територій [16, Section 3 (1)].

Визначена територія. Межі кордонів Заморських територій визначаються Королівськими указами, наприклад, Указ щодо Британської антарктичної території 1989 року [18, Article 2], Указ щодо Південної Джорджії та Південних Сандвічевих Островів 1985 року [19, Section 3] тощо.

Щодо зміни їх кордонів Сполучене Королівство також має відповідний Закон про Колоніальні Кордони 1895 року, який дозволяє суверену на основі законної підстави здійснювати такий акт шляхом затвердження нового Указу [20, Section 1 (1)].

Уряд. Сувереном зазначених територій вважається Королева Сполученого Королівства, яку представляють губернатори. Зазначені посадовці призначаються Королевою з-поміж колишніх військових або співробітників Форін Офісу. Кожна Територія має свою власну конституцію та Уряд, а також внутрішнє законодавство. Юрисдикція Сполученого Королівства, що здійснюється у внутрішніх та зовнішніх сферах існування територій варіюється. Наприклад, у деяких управління повністю здійснюється губернатором (Ангілья, Бермуди, Британські Віргінські острови, Кайманові острови, Острови Святої Єлени), в інших до його компетенції належать тільки

питання зовнішніх зносин та оборони (Фолклендські острови, Гібралтар, Монтсеррат, Піткерн).

Можливість вступати у відносини з іншими державами. Типи адміністративного управління Заморських територій демонструють відсутність міжнародної правосуб'єктності, що здійснюється зовнішньополітичним відомством Сполученого Королівства. Відтак ми бачимо існування досить специфічного статусу цих територій, які вважаються окремими територіями, «начебто не приналежними» до Королівства, але водночас штучно обмежені у своїх повноваженнях останнім.

Отже, історична взаємодія територій з керуючою владою та вплив процесу деколонізації стали результатом утворення зовсім нового типу управління.

Таким чином, у нас є території, на яких проживають громадяни Сполученого Королівства, де діє власна система законодавства, але також наявна юрисдикційна залежність від Лондона у питаннях зовнішньої політики, питань оборони, надання економічної допомоги у наповненні їх бюджету.

Водночас деякі елементи збігаються з характерними ознаками держави як суб'єкта міжнародного права, а саме: постійне населення (хоча зі специфічним статусом), визначена територія, уряд та частково з ознакою – можливість вступати у відносини з Державами. Відносна відповідність останньої залежить від необхідності попереднього погодження будь-яких міжнародних рішень/дій з Великою Британією. Наприклад, у разі звернення держави до однієї із заморських територій щодо підписання міжнародного договору країна-ініціатор повинна попередньо погодити свою пропозицію з Королівством, яке згодом уповноважить несамоверхню територію стосовно подальшого обговорення цього питання. Зазначена процедура також застосовується до встановлення дипломатичних відносин.

Цікавим є спеціальний правовий інструмент довіри «Instrument of Entrustment» Великої Британії, яким наділяється територія для можливості вступати у взаємовідносини з іншими заморськими територіями без попереднього погодження або навіть з іншими окремими державами [21]. Зазначеним інструментом були наділені Бермудські острови, які мають право на обговорення та підписання міжнародних договорів у торговельній, туристичній, культурній, науковій, міграційній сферах.

У контексті відповідальності та контролю за виконанням міжнародних домовленостей ця сфера також належить до компетенції Великої Британії. У разі невиконання зобов'язань територією інша сторона звертатиметься за допомогою до Сполученого Королівства. Отже, як бачимо, Велика Британія максимально наблизила характеристики Заморських територій до суверенних держав, але залишила за собою достатню кількість керівних повноважень.

У цьому зв'язку було б важливо зазначити приклади колишніх заморських територій/колоній, які скористалися правом на самовизначення та стали незалежними державами.

Як зазначалося вище, частина цих територій внесена до списку не-самоврядних територій Спеціального комітету з питань деколонізації ООН [13]. Відтак постає питання, чи досі існує бажання у народів, що населяють Британські заморські території, самовизначатися. Відповідь на це питання було оголошено у 2012-му році під час засідання Об'єднаної Ради Міністрів Британських заморських територій, які висловили своє небажання щодо зміни свого чинного статусу. Основним аргументом було те, що народи, які населяють Заморські території повинні самостійно вирішити у конституційний спосіб (шляхом проведення референдуму) питання зміни своєї залежності від Великої Британії. Окремим аргументом також стала пропозиція виключення зі списку Комітету з питань деколонізації ООН тих територій, які не хочуть самовизначатися [22]. Крім того вищезазначена позиція територій міститься у Доповіді Форін Офісу Великої Британії щодо Заморських територій [23].

У діях Заморських територій чітко відображається розуміння їх населення про існування вкрай неприємної перспективи стати державами, які підпадатимуть під визначення «failed states».

Одним з яскравих прикладів здобуття незалежності серед залежних територій є Федерація Сент-Кітс і Невіс. Починаючи з 1970 року, Партія Реформування Невіс розпочала активну агітацію за незалежність. 19 вересня 1983 року територія здобуває свою незалежність. Саме тоді протягом суверенних років у новоствореній державі проходять антиурядові демонстрації, референдум щодо можливого відділення острова Невіс, виконання покарань у вигляді смертної кари (попри міжнародні протести), а також спостерігається ряд економічних проблем: рецесії та збільшення рівня зовнішнього боргу уряду, який становив 164% від ВВП за даними МВФ [24]. Переломним моментом для країни стає запровадження програми продажу громадянства за інвестиції, яка принесла достатній наплив грошового капіталу, що дало змогу здійснити дострокове повернення боргів Міжнародному валютному Фонду у 2014 та 2015 роках.

Вважатимемо, що Федерація знайшла свою унікальну нішу у глобалізованому світі, але чи такий підхід допоможе усім іншим Заморським територіям, які у майбутньому виявлять бажання здобути свою незалежність. На даний момент більшість згаданих територій стали офшорними зонами, які також приваблюють інвесторів низьким рівнем оподаткування. Однак «примушення» Сполученим Королівством територій до запровадження вимог щодо прозорості та інформування про власників офшорних рахунків може спричинити відведення такого капіталу. Ця ситуація може викликати певний колапс в економіці територій та спровокувати залежність від того ж МВФ або інших інституцій, а й можливо держав. Цей висновок також підтверджується у дослідженні Н.Т. Саїто [2, с. 15].

Роберт Джексон, коментуючи появу нових незалежних держав, що виникли внаслідок процесу деколонізації, ввів новий термін «негативний суверенітет». Зокрема, це визначення означало, що попри становлення

нових держав суверенними суб'єктами міжнародного права, у дійсності у них були відсутні необхідні можливості для виконання своїх функцій [25].

Висновок. Яким би болісним не був процес деколонізації у ХХ ст. для тогочасних значних гравців міжнародних відносин, мапа світу зазнала безповоротних змін. Хоча водночас деколонізація проходила під чітким наглядом колоніальних держав та втілювалася у рамках міжнародних відносин, які були ними встановлені. За іронією долі аналіз несправедливостей колоніалізму та способів, якими це можна було б виправити, здійснювався самими порушниками.

Чи існує подальша перспектива вирішення питання 17 несамоверховних територій у найближчому майбутньому у рамках ООН? На жаль, протягом останніх років обговорення цього питання у Четвертому Комітеті Генеральної Асамблеї ООН не продемонструвало відчутного результату, адже держави, які «володіють» цими територіями – глобальні гравці міжнародних відносин, постійні члени Ради Безпеки ООН. Тому висновок є цілком очевидним – ООН і надалі обмежуватиметься схваленнями програм на наступні декади з викорінення колоніалізму у світі, а ми так і не побачимо їх реальної імплементації.

У контексті процесу деколонізації в ХХІ ст., враховуючи усі наведені вище факти щодо квазісамоуправління заморських територій, які фактично залишаються колоніями Сполученого Королівства, можна дійти висновку, що це є найкращим порядком їх існування. Відтак збереження status quo навколо їх деколонізації, а можливо навіть їх виключення зі списку 17 несамокерованих територій Спеціального комітету з питань деколонізації ООН підтвердить правильність цієї думки. Адже чи не вважатиметься колонізацією ХХІ століття вливання іноземної допомоги у такі новоутворені держави іншими державами або інституціями на заміну попереднього опікуна, і чи не будуть зобов'язані новачки відстоювати не свої власні інтереси, а чужі, щоб хоч якось відплатити за своє крихке існування (продаж голосів в органах ООН, громадянства та власних земель, визнання невизнаних країн та урядів)?

Література:

1. Decolonization: British Territories / Pietro Sullo // Max Planck Encyclopedia of Public International Law. – February 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://opil.ouplaw.com/view/10.1093/law:epil/9780199231690/law-9780199231690-e924>.
2. Decolonization, Development and Denial / Natsu Taylor Saito // Florida A&M University Law Review. – 2010. – Vol. 6 (1). – P. 1–48.
3. The Process of Decolonization International Legal Aspects / Marion Mushkat // University of Baltimore Law Review – 1972. – Vol. 2 (1). – P. 16–34.
4. The Right of Self-Determination of Peoples: The Domestication of an Illusion (Human Rights in History) / Jorg Fisch // Cambridge University Press. – December 2015. – 349 p.
5. Merriam-Webster dictionary [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.merriam-webster.com/dictionary/colonialism>.

6. Oxford Dictionaries [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/colonialism>.
7. Універсальний словник-енциклопедія (УСЕ) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://slovopedia.org.ua/29/53402/13438.html>.
8. Black's Law Dictionary / ed. by Bryan A. Garner/ – 2004. – 8th edition. – P. 1236.
9. Covenant of the League of Nations [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.avalon.law.yale.edu/20th_century/leagcov.asp.
10. Charter of the United Nations (25 June 1946) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.un.org/en/charter-united-nations/>.
11. UNGA Res 1514 (XV) "Declaration on the Granting of Independence to Colonial Countries and Peoples" 14 December 1960, GAOR, 15th Session Supp. 16 vol. 1, P. 66.
12. Report of the Special Committee on the Situation with regard to the Implementation of the Declaration on the Granting of Independence to Colonial Countries and Peoples (A/5446/Rev.1) 25 October 1963, GAOR, 18th Session, Annexes a.i.23, Annex I. P. 288-289 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unbisnet.un.org:8080/ipac20/ipac.jsp?session=14N3K45585P87.231&menu=search&aspect=subtab124&npp=50&ipp=20&spp=20&profile=bib&ri=1&source=~%21horizon&index=UD&term=A%2F5446%2FRev.1&x=0&y=0&aspect=subtab124>.
13. UN List of Non-Self-Governing Territories [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.un.org/en/decolonization/nonselgovterritories.shtml>.
14. British Nationality Act 1948, с. 56 (original, as enacted) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/Geo6/11-12/56/contents/enacted>.
15. British Nationality Act 1981, с.61, (original, as enacted) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1981/61/contents>.
16. British Overseas Territories Act 2002 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2002/8/section/1>.
17. Convention on Rights and Duties of States adopted by the Seventh International Conference of American States, 26 December 1933, [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/LON/Volume%20165/v165.pdf>.
18. The British Antarctic Territory Order 1989, No. 842 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legislation.gov.uk/uksi/1989/842/contents/made>.
19. The South Georgia and South Sandwich Islands Order 1985, No. 449 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legislation.gov.uk/uksi/1985/449/contents/made>.
20. Colonial Boundaries Act 1895, с. 35 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/Vict/58-59/34/contents/enacted>.
21. British Overseas Territories Law / Ian Hendry & Susan Dickinson// Hart Publishing, Oxford and Portland, Oregon, 2011 – P. 262
22. Overseas Territories Joint Ministerial Council communique, 26 November 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.gov.uk/government/publications/overseas-territories-joint-ministerial-council-communique--2>.
23. Foreign and Commonwealth Office white paper on the Overseas Territories, 28 June 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/12249/ot-wp-0612.pdf.
24. IMF, Saint Kitts and Nevis, 2014 Article IV consultation and the seventh and eighth reviews under the stand-by arrangement and request for waivers of applicability and

- nonobservance of performance criterion—staff report; press releases, March 2014 – P. 2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org/external/pubs/ft/scr/2014/cr1486.pdf>.
25. Quasi States: Sovereignty, International Relations and The Third World / Robert H. Jackson // Cambridge University Press – 1993. – P. 225.

Павличенко В. Н. Процесс деколонизации в XXI веке

Аннотация. После завершения Второй мировой войны колонии, подмандатные и зависимые территории получили возможность стать независимыми государствами. В статье исследуется ход процесса деколонизации, начиная с периода существования Лиги Наций и его наследования Организацией Объединенных Наций. Автор рассматривает вопрос завершенности этого процесса и необходимости его продолжения в XXI веке. Кроме того, в статье проведен анализ статуса Заморских территорий Соединенного Королевства Великобритании и Северной Ирландии, а также перспективы их дальнейшей деколонизации.

Ключевые слова: деколонизация, Устав Лиги Наций, Устав ООН, Специальный комитет по деколонизации ООН, самоуправляющиеся территории, заморские территории Соединенного Королевства Великобритании и Северной Ирландии.

Pavlichenko V. The process of decolonization in XXI century

Summary. After the end of II World War colonies, mandated territories and dependent territories gained a possibility to become independent states. The process that once started under the aegis of League of Nations and then inherited by the United Nations seems finalized for international community. Author analyses a course of this process in XX century within the work of Trusteeship Council and the UN Special Committee on decolonization. In addition, he underlines that a mentioned process remains incomplete as some of non-self-governing territories are still under the rule of former empires even in XXI century. In order to abolish a colonialism completely an international community endeavored to eradicate it during the last three decades though it remains in vain.

Author elaborates on the completion of the process and the need of its continuation in the XXI century. In this regard, as an example, he analyses the status of overseas territories of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, whether it corresponds to the provisions of Convention on Rights and Duties of States and amplifies on aspects of their further decolonization.

Do we need to continue the process of decolonization of some remnants of colonial empires?

Key words: decolonization, Charter of the League of Nations, UN Charter, UN Special Committee on Decolonization, Non-Self-Governing Territories, Overseas Territories The United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland.